

„A király élettere...”

Köszöntés: „Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt! Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt, mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön (Zsolt 57, 9-12)!” Ámen.

Gyülekező ének: 489. dicséret: „Örök élet reggele...”

Előfohász: „Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam! Többen is rászóltak, hogy hallgasson, ő azonban annál inkább kiáltozott: Dávid Fia, könyörülj rajtam (Mk 10,47-48)!” Ámen.

Textus: Zsoltárok könyve 23. rész: *„Dávid zsoltára. Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben.”*

Kedves Növendékek, Kedves Tanárok!

A 23. zsoltár egy megjárta út bizonyágtétele. Nem egy olyan ember vallomása, aki még csak keresi, merre kellene mennie, hanem valakié, aki visszatekint, és felismeri: **Isten végig ott volt mellette az úton.** Dávid életútja különös út. A pásztorból király lett. Egy ember, akinek élete mögött ott van a puszta, a nyáj, a veszély, a menekülés, a harc, a győzelem és a bukás is. Dávid nem azért lett nagy, mert tökéletes volt. Nem azért emlékezünk rá, mert különleges tehetsége volt, vagy mert ott volt nála a parittyá és az öt sima kövecske. Hanem azért, mert **Isten lett életének Ura.** Dávid neve összeforrt Isten nevével. Ő „Isten szerint való” király lett. Kiválasztott ember. Nem tökéletes ember, hanem **Isten által elhívott ember.** És talán ez a zsoltár legfontosabb üzenete számunkra is. Nem az a kérdés, hogy tökéletesek vagyunk-e. Nem az a kérdés, hogy mindig jól döntünk-e. Nem az a kérdés, hogy előttünk minden út akadálytalan lesz-e. Hanem az a kérdés: **Ki a pásztorunk? Ki vezet bennünket?** Dávid válasza egyszerű: **„Az Úr az én**

pásztorom.” A pásztor terelget. Vezet. Megújít. „Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem, lelkemet felüdíti.” Micsoda kép ez egy olyan közösség számára, amelyben fiatal emberek tanulnak, készülnek a hivatásukra, keresik a helyüket a világban, és közben keresik azt is, hogy **merre van az igaz ösvény**. A zsoltár azt mondja: van legelő. Van élettér. Van táplálék. Van forrás. Van út. És ami talán a legfontosabb: **van irány**. „Igaz ösvényen vezet az ő nevéért.” Az ember sokszor éppen az irányt nem látja. Merre menjek? Mit válasszak? Mi legyen a következő lépés? Melyik út szolgálja valóban Istent, a hazát, az embereket? A hit azonban nem azt ígéri, hogy minden kérdésünkre előre megkapjuk a választ. Azt ígéri, hogy **nem egyedül kell mennünk**. A pásztor előttünk jár. Ezért Dávid számára az sem reménytelenség, amikor „a halál árnyékának völgyében” jár. Ott is ezt mondja: „Nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy.” Figyeljük meg: nem azt mondja, hogy nincs rossz az életében. **Van rossz. Van sötét völgy. Van veszély.**

De van valaki, aki vele van. És van vessző, van bot is. A pásztor nemcsak simogat. Néha visszaránt. Megállít. Helyreigazít. Visszahoz a mába, amikor már nagyon messzire kalandoztunk. Felébreszti a testet és a lelket. Ez is a pásztorolás része. Talán éppen ezért fontos ez a kép egy szakkollégium közösségében is. Hiszen nem pusztán tudást kapunk itt. Közösségben élünk, egymást formáljuk, tanárok tanítanak, idősebbek mutatnak utat a fiatalabbaknak. És közben mindannyian rászorulunk arra, hogy valaki nálunk nagyobbhoz igazodjunk. **Nem tökéletes emberek vagyunk. Isten elhívott szolgálói vagyunk.** A Benda Kálmán Református Szakkollégium névadójának életében is ott volt ez a felelősség a múlt iránt. A történelem nem pusztán évszámok sora volt számára, hanem megjárt utak, emberek, döntések és felelősségek története. II. Rákóczi Ferenc életútjának felidézése, a felvidéki magyar történelem kutatása, a múlt megőrzése mind arról tanúskodik, hogy **van teendők**. Mohács után is volt teendő. Kanizsai Dorottya nem azt mondta: mindennek vége, hanem tette, amit abban a helyzetben tehetett.

És talán Mohács előtt is lett volna teendő: időben indulni, felkészülni, megérkezni, segítséget kérni és segítséget adni. A történelem arra tanít, hogy a mulasztásoknak is következménye van. De a 23. zsoltár ennél mélyebb reménységet ad: **Isten nem hagy magunkra a ránk bízott feladatokban.** „Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján.” Milyen különös: nem azt mondja, hogy a siker kísér. Nem azt mondja, hogy minden úgy alakul majd, ahogy szeretnénk. Hanem azt: **Isten jósága és szeretete kísér.** Ezért lehet szolgálni. Istennel a hazáért és a szabadságért.

Ezért lehet tanulni. Ezért lehet kutatni a múltat. Ezért lehet építeni a jelent. Ezért lehet felelősséget vállalni a jövőért. És ezért lehet a templomot és az iskolát sem elhagyni. Mert vannak dolgok, amelyek egy életen át kísérnek. Egy mondat. Egy ének. Egy ige. Egy tanár szava. Egy közösség. Egy templom csendje. Egy megtapasztalt isteni jelenlét. A zsoltár végén pedig már nemcsak arról van szó, hogy Isten vezet az úton. Hanem arról is, hogy **asztalt terít.** „Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára.” Az élet nem attól lesz teljes, hogy nincsenek ellenségeink, nincsenek konfliktusaink, nincsenek nehézségeink. Hanem attól, hogy **Isten jelen van közöttük is.** És a zsoltár végül eljut oda, ahová minden keresztyén reménység eljut: „Az Úr házában lakom egész életemben.” Van út mögöttünk. Van út előttünk. És van, aki végigkísér rajta. Ezért ma talán nem is kell minden kérdésünkre választ találnunk. Elég, ha újra kimondjuk Dáviddal: „**Az Úr az én pásztorom.**” Ő terelget. Ő vezet. Ő megújít. Ő visszahoz, amikor eltévedünk.

Ő mellettünk marad a sötét völgyben. És Ő ad erőt ahhoz is, hogy felismerjük: **van teendőnk.** Nem véletlenül vagyunk ott, ahol vagyunk. Nem véletlenül kaptunk talentumokat. Nem véletlenül kerültünk egy közösségbe. Nem véletlenül élünk ebben a hazában és ebben az időben. A pásztor vezetése alatt **a ránk bízott juhokról is gondoskodnunk kell.** De a 23. zsoltár pásztora végül nemcsak egy kép.

A jó Pásztor **maga az Úr Jézus Krisztus**, aki ezt mondja: „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.” Ő nemcsak megmutatja az utat. **Ő maga is végigjárta azt.** És életét adta értünk, a juhokért. Ezért amikor nem tudjuk, merre tovább, amikor elfáradunk, amikor sötét völgybe érünk, amikor nagyobb a feladat, mint amire saját erőnkől képesek vagyunk, akkor emlékezzünk: **Az Úr a mi pásztorunk.** És a jó Pásztor, **az Úr Jézus Krisztus**, velünk van az úton, és **életét adja a juhokért.** Ámen.

Utóima: Urunk Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy nem magunkra hagysz az úton. Vezess bennünket igaz ösvényeden, újítsd meg lelkünket, és adj bátorságot ahhoz, hogy felismerjük és elvégezzük, amit ránk bízál. Őrizd közösségünket, hazánkat és mindazokat, akiket ránk bízál. Add, hogy életünkkel Téged szolgáljunk. Köszönjük, hogy Jézus Krisztusban, a jó Pásztorban, életet adtál értünk. **Ámen.**

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok: „Mi Atyánk...”

Adakozás: „... tágas térre állítottad lábamat (Zsolt 31,9b).“

Áldás: „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért (Jn 10,11).“ Ámen.

Záró ének: 23. zsoltár: „Az Úr énnékem őriző pásztorom...”